

ΑΘΗΝΑ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΑΠΟ ΟΜΑΔΟΣ ΝΕΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΑΙ	ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α. ΑΝΔΡΟΥΛΙΔΑΚΙΣ ΜΙΧΑΗΛΣ Ε. ΠΡΕΒΕΛΑΚΣ	Εμβάσματα, Ἐπιταγαὶ κλπ. πρὸς τὸν κ. Γ. Α. Ἀνδρουλιδάκην, Καποδι- σειρίου 36, Ρέθυμνον = Κρήτης.
ΕΤΟΣ V	ΡΕΘΥΜΝΟΝ ΤΗ 15 ΜΑΡΤΙΟΥ 1924	ΑΡΙΘΜΟΣ 7

ΚΩΣΤΗ ΠΑΛΑΜΑ

ΡΟΔΟΥ ΜΟΣΚΟΒΟΛΗΜΑ

Ἐφέτος ἄγρια μ' ἔδειρεν ἡ χειμερινὰ
ποῦ μ' ἔπιασε χωρὶς φωτιά καὶ μ' ἤφερε χωρὶς νεῖτα
καὶ ὅρα τὴν ὥρα πρόθυμα νὰ σωριστῶ ἄρρηκτὰ
στὴ χιονισμένη στράτα.

Μὰ χεῖς καθὼς μ' ἔθαρρεψε τὸ μέλος τοῦ Μαρτίου
καὶ τρεῖς μὲν νὰ ξαναῖώ τ' ἀγχαῖα τὰ μονοπάτια
στὴ πρῶτη μοσχοβόλημα ἐπὶ ροδου μακρονοῦ
μοῦ ἔλασαν τὰ μέτα.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- 1) Συμβουλαὶ πρὸς τοὺς νέους τῆς Ἑλλάδος
- 2) Κλεμμένα Δουλούδια
- 3) Πεννιὲς ἀπ' τὴ ζωὴ μου
- 4) Δικαιοσύνη
- 5) Μία ἀνάμνησις
- 6) Ἀγάπη
- 7) Κοντὰ στὴ λίμνη (μετὰφρασις)
- 8) Θεατρικὴ ζωὴ
- 9) Ἐμπορος χωριάτης
- 10) Ποιήματα.

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ
ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ
ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

(Συνέχεια)

Από ούς ή πατρίς δένζητεί στοί-
κην άπάθειαν ούδδδ μονατικην
σκη αγωγίαν και κακοπάθειαν ζη-
τεί φώτα διά να θεραπεύσει την γύ-
φλωσιν, ενάντια δια να σκεπά-
ση την γύμνωσιν αυτής. Αλλά μή-
τε να την φωτιστητείμε να τήνένδου-
τε εισθεικανόι εάν εχετε την φιλο-
σοφικην μηριοπαθειαν. Διμηθήτε
λοιπόν τους φρονίμους ήμών προ-
γόνους οι όποιοι φλεγόμενοι από
των έλιουημών τον έρωτα έτρεχαν
πανταχού εν εις τας Αθήνας διά να
άπολαύσωσι τας αληθείς ήδονάς
της φιλοσοφίας. Έλεει εφάνησαν
άνθρωποι νέοι καθώς σεις και πένη-
τες καθώς πολλοί από σας, οι ό-
ποιοι έσυχαζον εις τας σχολάς των
φιλοσόφων και την νύκτα ειργάζον-
το με μισθόν δια να λαμβάνωσι
τά προς ζών αναγκαία. Τοιαύτην
ένδειον εις σήμερον να βοηθήτε
δέν εχετε· δείξτε προθυμίαν να φω-
τισθήτε και ή Πατρίς θέλει προ-
θυμηθή να σας χορηγήση δωρεώς
τά προς ζών και μάθησιν αναγκαία.
Σεις εισθε την σήμερον οι παιδευ-
ταί και διδάσκαλοι της Ελλάδος
και δέν είναι μακράν ο καιρός,
όταν ή Πατρίς μέλλει να ζητήση
νόμους από σας. Πώς εχετε λοιπόν
να διδάξετε τους άλλους την δικαιο-
σύνην και την άρετην; Πώς εχετε
να τους μάθετε τα καθήκοντα του
χρηστού πολίτου, την ύποταγήν
εις τους νόμους της πολιτικής κοινο-
νίας και να τους οδηγήσετε εις
την όδόν της ευδαιμονίας, εν πλυ-
νασθε, ως αγριάνθρωποι, ή μάλλον
ως άνημερα θηρία εις τον σκοτεινόν
λαβύρινθον της άνομίας; Το πλειώ-
τερον μέρος των καταδικαζομένων
από τους νόμους κολάζονται, διότι
δέν εφρόντισαν να χαλινώσωσι τα
καθή εις την νεαράν αυτών ήλιάν
Κακος άνθρωπος δέν γίνεται κανείς
εις μιαν στιγμίν χρόνου και το πά-
θη δέν είναι κατ' αρχάς πλην μι-
κροί σπινθήρες. Όταν ο λόγος
τα κυβερνά γίνονται φώς, το όποι-
ον λάμπει εις όλες τας πράξεις του
νέου και διαδίδεται εις όλην την
Πατρίδα. Όταν αφθόσι να φέ-
ρωνται χωρίς χαλινόν, άνάπτουν
πρκαίαν όλέθριον την όποιαν να
σβέσση άλλο τι πλέον δέν δύναται
παρά τας ποινάς των νόμων. Αλλά
εί τολμώ να όνρηάξω νόμους αυτοί

πρέπει να φοβίζωσι τας άγνεύς
και άρχειας ψυχάς. Σεις ώ νέοι
της Ελλάδος εχετε ψυχές Έλληνι-
κάς Είξεύρετε καλότερα, ότι δέν
άρχει να μη έπραξήτε κακόν έναν-
τιον των νόμων αλλά θέλουν ζητη-
θή από σας και όσα δύναμενοι να
πράξετε άμελήσατε δέν άρχει δι
επρόδωκατε την Πατρίδα, άλλ' α-
μάρτημα λογίζεται και αν δέν την
ώφελείτε. Προδότης της Πατρίδος
γίνεται όχι μόνον όστις άνοίξει τας
πύλας αυτής εις τους έχθρους, αλλά
και όστις δέν έλειε την πτωχείαν
της, δέν ένδουε την γύμνωσιν της
ρετ την ώφελή κατά πάντας τους
τρόπους με τους κόπους του. Δέν
είναι παράδοξον, αν τα άνδράποδα
ζώσιν βίον άνδραπόδων. Αλλά
των Έλληνικών ψυχών τα φρονήμα-
τα πρέπει να είναι έλευτέρων ψυ-
χών φρονήματα. Σεις εχετε τας ακο-
άς πληρωμένας από τόσα καλά της
προγονικής άρετης άκούσματα και
παραδείγματα, ώστε κινδυνεύετε
αν δέν τα μιμηθήτε, να κατασταθή-
τε κλιπρά τα άνδράποδα άρχειέστε-
ροι. Περιστρέψατε τους όφθαλμούς
σας, ώ νέοι, εις όλα τα μέρη και ύ-
δετε αν κανέν από τα σημερινά έθνη
έχη προπάτωρας τοιούτους, όποιους
ήμεις παραδείγματα άρετης και
σοφίας ένομένα τόσα όσα αναγι-
νώσκωμεν εις τα συγγράμματα των
προγόνων μας. Συλλογισθήτε, αν
είναι τίμιον, καλόν να καυχόμεθα
εις ταύτας τας πατραγαθίας, χωρίς
να δείξωμεν και ήμεις ίδιους άνδρα-
γαθίας να ύποφέρωσιν όνειδιζόμε-
νοι από τα άλλα έθνη, ως άνάξιοι
της προγονικής ήμών ευγενείας και
δοξης, ως έθνος ήλιθιον και άνω-
φελές βάρος της γης. Συλλογισθή-
τε ώ των Έλλήνων απογόνοι νέοι,
αν άξιοι του έλληνικού όνόματος,
εάν δύναμενοι να φωτίσετε την Πα-
τρίδα και να την εκδικήσητε, ως
άλλοι Έσρακείς, από των έχθρων
της τας ύβρεις άκολοιθήτε, ως
Σαρδανάπαιοι, την άναίσχυντον
γυναικία, την όποιαν πλανηθέντες
ίσως επιστεύσατε, ότι είναι αληθής
ευδαιμονία.

νην μετς προγονικάς άρετάς, με
την αρχαίαν παιδείαν, εθνομίαν και
δοξαν αυτής, προς αυτούς λέγω β,τι
έλεγε προς τοιούτους άκροατάς και
κριτάς ο Ίσοκράτης: «Έμοι δέ των
μέν τοιούτων άκροατών ούδέν πό-
ποτε έμέλησεν, ούδδδ τοίς άλλοις τοίς
εύ φρονούσιν, εκείνων δέ, των άτε
προείπον πρό άπαντος του λόγου
μνημονευσόντων, τω τε πλήθει των
λεγομένων ούα έπιτιμησόντων . . .
Πάντων δέ μάλιστα, των ούδενός
αν ήδιον άκουόντων ή λόγου δεξι-
όντος άνδρών άρετας, και πόλεως
τρόπον καλώς ακουμένης, άπερ ει-
μιμήσασθαι τινες βουληθήσειν και
δυνηθήσειν, αυτοί τ' αν εν μεγάλη
δόξη τον βίον διαγάγην και τας πό-
λεις τας αυτών ευδαιμόνας ποιή-
σαιεν».

Εν Παρισίοις τω 1823
ΑΔΑΜΑΝΤΙΟΣ ΚΟΡΑΗΣ
Πλάτων Κ. Γερακάκης
Αθήνα

ΧΥΝΟΠΩΡΙΑΤΙΚΟΙ ΡΕΜΒΑΣΜΟΙ

ΚΛΕΜΜΕΝΑ
ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

Τη βλέπω σαν τρελλή, με το
βλέμμα ακαθόριστο να μπαίνει στο
κοιμητήριο... — Τι να θέλη; Μη
κι είναι μάννα που πάει να κλάρη
παιδί; Μη κι είναι αδερφή πε-
θαμμένη; Ποιος πόνος να την
κουράξη; Μάννα ή άδερφή έγκατα-
λειμμένη; Το καρδοξέσασμα τι νάναι
... Τη βλέπω με βήματα δισταχ-
τικά να τραβή μεσ το κοιμητή-
ρι; . . . Άσπλά-κελά κωττάζει γύ-
ρω γύρω και το βλέμμα κουρασμένο
μα θρηωμένο από μιá λάμψη, κυ-
λιέται άπλανο σά να χαζδεύη το
χώμα που σπλαγγχνικό σκεπάζει ξε-
κουρασμένζ κορμιά . . .
Ένα πλαφό άεράκι της ανεμί-
ζει τα μαλλιά και τη περιβάλλει με
μιά τέτοια γοητεία πλκισιώνοντας
ένα προσωπάκι τότο δούτοικο που
το σκερό διάβι του δισταγμού το
μαράννει σά μποιμπούκι μόλις άνοι-
γμένο, μά ξερομένο και παραπονε-
τικό κάτω στην επίδραση πιχτικης
νοτιάς...
Τά ψηλόκορμα κυπαρίσσιζ και τα
μοσκομύριστα λουλουδάκια που στέ-
κουνται τομηρά, άλλα σε φτωχικά
τενεκεδάκια, «Κλεμμένα λουλουδάκια»
άλλα σε ώμορφα άνθογονάκια κλί-
νουσε ειλαβικά στη προσωποποίηση
του Πόνου. ακόμα και κείνο το

χαρακτηριστικό ψιθίσιμα, που δίνει μια τόσο γρήγορη γαλήνη και στη μοναξιά του κοιμητηρίου, γίνεται πειθό, πειθό εκφραστικό φέροντας στη σκέψη ανάμνητες προσώπων χαυμένων από το κόσμο, μα ζωντανών στη θύμησή.

Η όμορφιά κι η μαλακιά, που ξεγύρνεται στ' άπειραντο κοιμητήριο με καιό το τραγούδι των φύλλων μου κάνει τη ψυχή να τραβηχτεί από την αποτροπική κυνάδα της πεζότητας και να με φέρησέσθε μου που ληθινά θάθελα πιντοσεινά να με συντροφεύουν.

Τα δάκρυα του χωρισμού που άκουσθηκαν σέτοστο τονίζου τόποζων τανεύσυν στη φαντασία μου, που άχάλινα γόγητη ξετείνεται ως τες ποιώ μελαγχολικές σκέψεις...

Η άομορμία που ξεχνιεται μεστώνει στη ψυχή μου σά μια υπέρτατη θεϊκή μελωδία. Το Σαπφικό λυγμό και το Πινδαρικό βανο σφιχτά ένωμένους μου φαίνεται πως τους άκούω μέσα στην ξεθιλωμένη αυτή άτμόσφαιρα. Η ποίηση ή μοναδική είναι ο κυρίαρχος της ψυχής μου... Τι σκέψη!?

..Μέσα σ' αυτό το τόπο τον άφθαστο, τον άσύγκριτο, ό τί σκέψη, τί σούηση? Κ' ένω ή μέρα ξεψηχά τελευταίες άχτιδες δίχουόντας ο ήλιος κοκκινίζοντας το στερέωμα — ό τί πείηση —.. το σούρουπο δίχνει το μαλακό φως του πάνω στις κορφές των σταυρών που περιβάλλονται τώρα από μια θεϊκή αήλη...

Τι σκέψη! Η Ζωή που ως τώρα δέν μ' άποχόλησε σά να τη θωρώ να ξετυλίσσεται μπροστά μου άκλουθώντας τό μονόστο τέλος του αιώγου ταξειδοί...

«Νά ζή κανείς ή να μή ζή;» Άλλος Άρλέτος έγω διερωτώμαι... Κι ή σκέψη αυτή που άκούη δέν είχε φωλιάσει στη ψυχή μου ζωντανήει τώρα κάτω απ' τα φηλά άντά δέντρα, μέσα σ' ένα κοιμητήρι στο φως μιας μέρας που σδόνει... Τι σκέψη, τί λογισμός!...

Τάχα κι' αυτή ή κοπέλλα που τό μαραμένο μουράκι της δείχνει τό πόνο σκέπτεται τό ίδιο; Τι να θέλη μέσ' τό κοιμητήρι; Ποιά ύπαρξη τη καλεί στον άιερό τόπο; ..

Τή βλέπω να σούβη τς τούτο τό τάφο σά να κοττάζη τά λουλούδια.. Πειό πέρα πάλη σούφτει και πέρνει ένα ματσάκι μενεξέδες... Και προχωρεί όλοένα μαζεύοντας τά πειό όμορφα λουλούδια που κούονται πάνω στα μνήματα...

Τι να ζητά; Νά πέρνη τάχα τά λουλούδια να τά φέρηη στον άγαπη-

μένο τάφο της; Νά τά μαζέψη άραγε για να στολίση φτωχικό μνήμα λουτρομένης άκαρξής; Τι να θέλη; ... Τώρα έχει γυρίσει όλο τό κοιμητήρι... Λιουθώνεται άγάλια προς την έξοδο... Ω! τώρα μόνο φωτίζεται τό μυαλό μου. Η έξήγηση έρχεται μόνο τώρα... Για ποιά ναυαία τά λουλούδια;... Για μαννα ή για άποφο θυμμένο; Για ποιά ναυαία;..

— Ω!... είναι για τά μικρά όρρανά τά ζωντανά κι' όχι τά πεθαμένα... Είναι για τους χορευτές που θά τ' άγοράσουν να δώσουν τό φως στα μικρούδια που ή φοβερή όρρανια τά τυραννά... Κι' ή κόρη με τά ξεπέλα μαλλιά και τό διασπαιτικό γέλωτο είναι ή άνοσπόδιδα που τότε σέ κείνο τό κέντρο, τότε σέ κείνο τό σουράθ θα ποδήση τά κλεμμένα λουλούδια ν' άγοράση τό φως στα μικρά της άδέρφια... ..

22—2 1924

Παντελής Γ. Άποσπερίτης

PENNIES AP' TH ZOH MOY

Μεσάνυχτα. Μονόζη. "Εξώ ό άνεμος ρουά δυνάτά. Όλος ό κόσμος έκλουνέζεται από τήν μονασμότου, που σδόν άγοιπ Οηρέα ζητά νά βρη θύμα και να τό έκασπυράξη άλύπητα. "Εγώ κλονιστή και έγω από τήν άγορία αυτή τρικυμεία. Χαλισμένη, σάν ίψηρημένη στρέφο πιντοού τή θλασματά μου και ζητώ να βρω τρόπο να περάσω τήνωρα αυτή που ό ύπνος άνοτέται να μ' έπισκερτή και ν' άναπαύση. τή ή έκασπυράξή από τήν άσπασία της ζωής πνεύμα μου.

Ξάφνου ή «Άθηνά πέφτει στο μέτα μου. Πέρινο θάρος απ' αυτή για να καθίσω και να γράψω με τή σκεψη μου έστραμμένη στη σκατανόητο σένιμα της ζωής μας.

Άρχίζω να γράψω ένώ έξω ό ή θροχά έξακλουθεϊ να πέφτη όραγδαία, κήπου δέ άλλεπάλλη λ ο ι Κρότοι βροντών κούονται σάν ναυαί χαλασμός έκδισμού. Άστραπές διασρίζοντας τόν όρίζοντα, σάν προβολές, διαπερώντας τόν φεγγίκιν του παραθυρού μου με κά-

μνων να νοιώσω μετ' ένα τριπέλα μπροστά στο στο άκατάληπτο μουστήριο που τυλίγει τήν ύπκροξέν μας.

Η όσση άρανα; τή σπερηλή αυτή τής άγρίας άνεμοζάλης να θρέπκωνται μέσα στή σπήτια τους εδουρισμένοι και πόσους μέσα σ' άπειραντα πελάγη να πέση ή φορητόνη να νευαγούν και να καταβάλλουν έως τώρα τής τελευταίες τους θυνάμεις πλεθόντες με τ' άγοια κόματα για να σωθούν ζητούντες στα χαμένα βοήθεια!.

Τι φοβερή άντιθεση στο κόσμο! Ηδδω βλέπεις ένατό μωροόχο μεζ σ' τή πλάγια του να πετχ τό χροήμα σε μεηθαιμιά πρόληματα, και έκεί φτωχό γομνό μεζ στη έκασπυράξή του με μετ' ντουζένι πολλές φορές πατινά να πεθάνη άπάνω σε λίγους θάμνους, από τήν πένη και τήν παγωνιά κι' όλα αυτά γιατί; μήπως τάχα ό πρώτος; είναι άνήρετος και ό δεύτερος άμαρτωλός και άνοίβεται κηθνας αναλογι με τής πράξεις τους.

Αόλου. Μάλιστα σιχνότατα συμβάνει τή αντίθεση. Άλλά τότε γιατί όδικιωτικότος πλάστης έπιτρέπει τήν άδικία αυτήνη;.....

Άφένιμα να παραυρωθώ απ' αυτήν τήν σκέψη και πη γάινω πειά να βρω τήν λύσει της στας άγκάλας του μορφώς γιατί αυτός μόνο μπορή να μου τήν δώση.

Πενάλης. 1924.

« ΑΜΑΡΥΛΛΙΣ »

ΣΤΗΝ ΑΜΑΡΥΛΛΙΑ

ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

Στ' αλήθεια, μικροδλα μου, θέλεις να μάθης γιατί ό δίκαιος Θεός άφένει τό πλούσιο να «εδουχά «—κατά τή γνώμη σου—και τό φτωχό να «δουσηχά», ένώ ό πρώτος δέν είναι πειό άνήρετος απ' τήν δεύτερο; "Ε, τότε θα προσπαθήσω να στο πω γώ όσα μου δέ επιτρέπουν οι φτωχές μου γνώσεις.

Δέν ξέρω αν σθαρεύεσαι λέγοντας πως ό πλούσιος εί-

ναί πού εύτυχισμένον ἔπ' ἐ-
 φτωχός. Ἄν ναί, τότε ν' ἄλ-
 λάξῃς εἰδέξ. Ἦδ' ἔλασπὸν τήν
 φαντάζεσαι τήν εύτυχίαν;
 Φοροεῖς πῶς ὁ πικρὸς τήν
 κλει: Ἄκαταῖται τί βεβηκω.
 Ἦ εύτυχία θοίσκεται ὄχι
 στὸν ὕλικόν πλοῦτον—τὸ πικρὸ
 —μονὸ στὸν ἠθικόν. Ἦρεται:
 καθήματα καὶ ἄλλερωτῶ τῆ ψη-
 χῆ ἀπὸ κάθε ἡμετέρας: Ἦ ὅτε
 εἶσαι εύτυχισμένη. Ὁ παρὰ
 μόνο σ' ἰσχυροποιεῖσθαι ὄνεις
 καὶ μόνο ὕλικες εύτυχίες σὺ
 χαρίζεις, πῶς πάλι αὐτὰ σὺ
 καταστρέφου. σὺ θύβου,
 τήν αἰώνια εύτυχή σου πῶς πε-
 ριμέναι. Ἦδ' ὁ θεὸς ἔστιν ἰσχυ-
 ρὸν ἄλλοθι θύβου. Ἦ τὴν
 ἀφίνας νὰ περνοῦν ἐπ' ἐπὶ
 κεφάλι σου τέτοιαι ἀκρίβεις.
 Ὁ θεὸς πραγματικῶς εἶναι
 δίκαιος. Ἄν τελευτῶναι ὄνεις
 ἢ Δικαιοσύνη στὸ κῶμα
 τοῦτο. Ὁχι! Ὁχι! Ἐκείναι
 φορέαι, ὄχι! Μὴν ἀρῶν τῆς
 κανεῖς λεγοντας τὸ ἐπιπέ-
 καὶ ὠμορφα χεῖρα μὴ κο-
 νηθῶν ἐξοστειρικῶν ὄνεις μὴ
 ἐνάντια ἀκρίβεις γὰρ ὅθι ἡ κο-
 θοῦν, ἄλλὰ ὄνεις μὴ ὄνεις
 φωνάζουσαι δυνατῶς—τοσο
 δυνατῶς πῶς νὰ κορυφωθῶναι
 καὶ νὰ μὴ ἰσχυρῶν ἄλλο τί-
 ποτι.

ΟΦΙΟΥΣ ΕΙΝΑΙ ΕΙΣ ΤΑ
 ΓΜΑΤΙΚΑ ΔΙΚΑΙΩΣ

ΠΑΝΟΣ ΗΡΙΑΝΟΣ

ΜΙΑ ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ

Κάτω πὸ μαγευμένον ἀγορῆν,
 πού πνέει τὸ μαγευμένον ἀγέρι, ἐκεῖ
 πού εἶναι μαγεία φύσης καὶ πῶς
 αἰ πού μοναχῶ βυθίζεσαι. Ἔτσι πού
 τ' ἀφροστερανομένον κῶμα φιλῶν
 ζεῖ καὶ ἀφίνας γλυκὰ φιλήματα στὴν
 ἀμμοδιά. Ἐπήγα καὶ καὶ κῶμα
 μόνη τὴν ὥρα που ὁ ἥλιος ὀδύνας
 στὴ δύσι σιγῶναι. Νὰ ξυποτίσω
 λεγάκι ἠθελῶ ἀπὸ τὸ κοινοῦ
 δρόμο τῆς ζωῆς, νὰ ἀισθανθῶ κῶ-
 ποιῶ ἀνεση ἐκεῖ πού ξαλκρῶναι ἡ
 ψυχή. Μὰ ὁ νοῦς μου τότε ἀνέβηκε
 σὲ κόσμους φαντασίας ἀνυπάρχουσας,
 σὲ πλάτια ἄλλης σφαιρας οὐράνιας
 πού γὰρ μένα ὄλα εἶναι τάφος. Χω-
 ρίς νὰ καταλάβω ὁ νοῦς μου ἀνέβη-
 νε πρόθυμος καὶ σκεπτικὸς ψηλά.
 Ὁχι! τότε ἡ πολυπλοκὴ κωμῆ
 μου ἄρχισε πάλι δυνατῶς νὰ κτεπῆ
 καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλω, ἡ ἄμνησις, ὁ

νοῦς μου στράφηκε σὲ εἶδολο τὸ
 μαγευτὸν σὲ ὀλοξάνθη σγορῶ μαλλά-
 κια πού γ' οὐτὰ φρικτὰ πονῶ.

Καὶ καί νη τῆ στιγμή ἐβγήκε καὶ
 ποιος βίβος στεναγμός ἀπ' τῆ καρ-
 διά καὶ ἔσκιμα καὶ ἐφίλησα τὸ χῶ-
 μα τῆς πούτῃ μερ ζωῆς καὶ χαρῆς

«Εἰς τὸν»

ΣΤΙΓΜΗ

Χωρῶν σὲ μὴ ὠμορφα

Κάθε ὠραῖο εἶναι χωρῶν ἐπιλο-
 ταιφτο
 Τὸ φανταστικὸ ἡ ἀγαθὸ καὶ τὸ χέρι
 Τὸ φανταστικὸ καὶ αὐτὸ τὸ φιλί
 Πῶς τὸ φανταστικὸ βραβύει σὰ χέρι
 Κάθε ὠραῖο εἶναι χωρῶν ἐπιλο-
 ταιφτο
 τοῦ μαγευτὸν θέλει μόνο φιλί.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

Μουσαν πῶς ὁ ἔρωτας εἶναι ἄ-
 νηθικότητα καὶ τὸ πίστεια. Καὶ
 εἰσφίξαι τὴν καρδιά μου γιὰ νὰ
 σταματήσω τοὺς παλιούς της.
 Ἀπὸ παντοῦ γύρω μου πῶς
 δὲν πρότειν' ἀγαπήσω καὶ πῶ
 αἰστέπη καὶ ἐπροσπάθησα νὰ
 μὴν ἀγαπήσω. Ἀλλοίμονον ὁ
 μως! Ἐβόησες σὺ μπροστὰ μου
 καὶ σ' ἀγάπησα. Μὰ τῶ κρηφα
 βαθεῖα μὲς τὴν καρδιά μου καὶ
 σὺ κενὴ ποτὲ δὲν ἐτά — τῶ-
 παν σὲ σένα μόνο τὰ μάτια μου,
 ὠμορφαί μου, καὶ σὺ φιλῶσαι.
 Κάθε μέρι, ἠρχόντουσαν κοντὰ
 σου καὶ σ' ἀφίνας τὰ χάρδια των
 ἀν καὶ σὺ στὴν ἀρχὴ δὲν τὰ δεχό-
 σου. Μὰ σὲ τέλος τὰ δέχτηκες
 τῶν ματιῶν μου τὰ φιλήματα σὰν
 εἶπες πῶς τὸ χροσθὶ τῆς ὠ-
 μορφίαις σου δὲν τρεβῶναι, μόνο
 τὰ φιλιά των ματιῶν μου τ' ἀφί-
 ναι ἀνέγγιχτο. — Καὶ νόμισες καὶ
 σὺ πῶς μπόρῃσαι νὰ με φιλῆσης
 μὲ τὰ μάτια σου καὶ με φιλῆσης.
 Ἀηλιθὴ νόμισες, ὅπως καὶ ἐγὼ,
 πῶς με φιλῆσαι. Μὰ λασθανστή-
 καμε, ὦ γλυκαί μου τὰ μάτια
 αὐτὰ δὲν μπόρῃν νὰ φιλῆσουν
 τὸ ἄσκημο. Καὶ γὰρ, ὁ ἄσκημος,
 τῆς μοῖρας τ' ἀποπαίδι ἐγὼ με
 ματιῶν φιλιά, δὲν φιλοῦμαι Μό-
 νο τὰ κῆκινα τὰ χειλάκια σου
 μπόρῃν ν' ἀφήσουν τὸ φιλῆμα,
 πού με τὰ μάτια τόσες φορές
 προσπάθησες ν' ἀφήσης σὲ πρό-
 σωπὸ μου. Καὶ τὸ περιμένω αὐ-

τὸ τὸ φιλί. Ἐγὼ ὁ ἄσκημος, φι-
 λος σου.
 10—3—1924.

N. ΚΙΟΒΙΟΣ

ΕΞΗΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΚΟΝΤΑ ΣΤΗ ΛΙΜΝΗ

Ἦ σπῆται καὶ ἡ σιταποθή-
 κη πούχουνα κτεπῆ κοντὰ,
 κοντὰ, σὲ στένεμα τοῦ ὄρθ-
 μαι, ἔχουνα σκεπτικῆ
 μὲ ἄτεχνες σκεπές, τὸ σπῆ-
 τι με κεραιδία μαυροῦσμε-
 να ἰπὸ τὸ συννεφιαζῆμα,
 ἡ σιταποθήκη μ' ἄγροο προ-
 σενισμένον ἰπ' τὸ ὄρο.

Στὸ κῆπι τὰ ῥόδα ἰσχυρῶ-
 τῶναι τὰ βελουθῆκα καὶ
 τ' ἄκαζῆνα χροῶματα των.
 Στὴν αὐτὴ ὀσκόλλος φαίνε-
 ται νυσταγμένους ἔχοντας τὸ
 χροσθὸ τοῦ μούτρου μέσα
 στὰ πόδια του.

Ἦ καὶ φωνὴ ἰσχυρῶναι μέ-
 σα στὴ σιωπῆ—Μαρία Ἄν-
 τωανέττα! Γκρασιένη! Πῶς
 εἶσαι; Ἦνα πρόσωπο μῶλεις
 γεραιμένο, μὴ κεφαλή ψυ-
 ρῆ φαίνουσαι στὸ κατώφλι
 τῆς κτεπικῆς ὅπου σκεφα-
 λῶναι ὁ κισσός.

—Γκρασιένη! εἶσαι αὐτοῦ;
 ἔνοησαι ἠγλοκαί φωνή.

Ἦ καρτὶ Γκρασιέ ξινοῖ
 γὰρ στὸν ὄνιθῶν ὅπου ἡ
 ὄνιθῶν, τρεῶναι στὴν ἰπ'
 τῆ ὄνιθῶν τῶν ἄγροων μου
 ρεπμένῃ σιταποθήκῃ, σὺ κῆ
 πῶ ὅπου τὰ ῥόδα ἰσχυρῶ-
 λίζουσαι με τὰ φιλιά τ' ὄ-
 ρα. Μὴ ἡ Γκρασιένη δὲν
 εἶναι πούθεν. Καὶ ἡ μαρμύ
 τῆς ἀσπρῶναι.

Μαρία Ἄντωανέττα καὶ
 Γκρασιένη εἶναι ἓνα καὶ τὸ
 αὐτὸ πρόσωπο, μὴ καὶ ἡ
 αὐτὴ γλοκαί κοπέλλα δε-
 κκοχτῶ χροσθῶ. Ἦ ζωὴ
 γι' αὐτὴ δὲν εἶναι τίποτ' ἄλ-
 λο πικρὸ ἔστ μούστικῶμα
 καὶ γι' αὐτὴ ἰσχυρῶ αὐτὸ τὸ
 πικρῶμα Γκρασιένη ποῦ οἱ
 γανθοῖ τῆς—οἱ Γκρασιέν-
 τῆς ὄνιθῶν εἰς τὴν παιδικῆ
 τῆς ἡλικίῃ. Ἦ ὄνιθῶν γλοκαί
 στὴ προφορὰ καὶ στὴν ἀκοή
 καὶ ἡ Γκρασιένη δὲ θέλει
 περὶ νὰ τῆ λένε Μαρία Ἄν-
 τωανέττα.

Σήμερα ὁ ἥλιος δὲ φέγγει
 σκοτεινῶ σὺννεφα, περνοῦναι

τόν λάρνα αὐτοῦ τοῦ θλιέ-
ματος ποῦ τὴν ἀκολούθει.

Ἄδιαφρασεὶ γὰρ τῇ θυσ-
ρέσεια τῷ γονεῖο τῆς ποῦ
τοῦς ἐτρέλλανε περὶ αὐτῆ ἢ
παρὰ τετραγμένη ἀπορία τῆς.

Ἄπικνυτᾶ στίς ἐρωτήσεις των
Μὰ στὴ χωρὶς, βούλκεται
πάντα ἕνα ζευγάρι μύθια
ποῦ θωρεῖ ἕνα στόμα ποῦ ζα-
ναλέει. Ἦν ἀκόλουθη μέ-
ρα ἢ κ. Γκρασιέν εἶπε πῶς
ἢ Γκρασιέν τῆς εἶχε ὀγῆ ἰπ-
τῷ ὀπίσω μὲν ἕνα νέο.
Θύρωσε πολλὸ ὅταν τ' ἄκου-
σε. Ἄρω: γὰρ τῇ Γκρασιέν
γι' αὐτῆ συνάντησι. Μὰ καὶ
νο ποῦ δὲν ἀπαρτίθησε στὴ
μητέρα τῆς ἢ Γκρασιέν ἦσαν
ἢ ἐντόπωσι ποῦ ἐχηματί-
σαν ἀπὸ τῆ συνάντησι αὐ-
τῆ! Ὁ Γάστωνα; τῆς ἐφάνε-
το σὲ κίτι τε ὑπερφυσικῆ
ποῦ βγῆκεν ἀπ' τῆ φαντασί-
α τῆς καὶ τώρα τὴν ἐσκαπτό-
τανε μέρα νόκτα. Ἦκουε
τὸ ἀντικείμενον τοῦ ἔρωτῆ
τῆς ποῦ τὴν αἰστανόταν ἀ-
παρτίθησε.

Τὴν ἄλλη μέρα ξαναεἶδε
τὴ χαμόγελο τοῦ ἀνίμεσι
ἀπ' τὰ φύλλα τῆς κληματα-
ριῆς ποῦτανε φουτεμένη
μπαρὸς στὴν ὄξωπορτα καὶ
ποῦ ἦτανε σὴ παραπέτασμα
κι ἢ καρδιὰ τῆς ἐσκέπησε
γιατὶ γάβησε γι' αὐτῆ.

—Καλημέρα. Γκρασιέν
λέει κεδνὸς χωρὶς δεξιὰ.

Αὐτῆ ἐπροχώρησε, φο-
βισμένη μὰ μὲ χαρὰ γιὰ νὰ
τ' ἀπαντήσῃ. Τοῦθωπε τὸ χέ-
ρι τῆς μὲ μιὰ χειρονομί-
α φυσικῆ.

Ἀπὸ τότε κάθε μέρα ξα-
ναχότανε κοντὰ σπῆ κίτοι-
νιὰ τῆς κόρης. Οἱ Γκρασιέν
τ' ἀντιληφτήκανε ἐκατακάβ-
νε πῶς ἕνα εἰδύλιο σκια-
γραφεῖζόνταν. Ὁ Γάστωνα;
ἐκατοικοῦσε μὲ τῇ μητέρα
του σ' ἕνα ὄμορφο σπῆτι
στό γεγονικὸ χωριὸ. Ἦλο-
λὸ σπάνια ὄμως θριασκόνανε
στὴν ἐξοχὴ ἐπροτιμοῦσε τῇ
θορυβώδη ζωῇ τοῦ Ἦβαρι-
σιου. ὅπου περνοῦσε καθὼς
ἐλέγανε μιὰ ζωὴ ἰσωτιῆς
καὶ τέρψης. Ἦ μητέρα τῆς
Γκρασιέν ησροσεδοποιήσε
τῇ κόρη τῆς γιὰ τὸ κίνδου-
νο ποῦ τὴν ἐπερέμειε ὁ Γάστ-
ωνας δὲν ἦταν ὁ ἄνδρας ποῦ
τῆς ἐπρεπε. Μὰ ἢ Γκρασιέ-
νη ἐπέεσιμονε κι' ὑπερασπι-
ζότανε κεδνὸ ποῦ νόμιζε

πῶς ἀγαποῦσε μὲ μιὰν αἰώ-
νια, μὲ μιὰν ἰθάνατη ἀγάπη
Ἦδιναι πρωτόπειρη καὶ δὲ
προαιστέινεται καμιάν ἄχρη
ὄτητι τὸ πρόσωπο τοῦ Γά-
στωνα, ἐπειθεῖ εἶν ὄμορφο
τοῦ ἦρωα τῆς καρδιῆς τῆς.

Ἦκεῖνος φαίνεται πάλι
αὐτῆ παραμύθε: τὸ φύλ-
λωμα τῆς κληματαριῆς καὶ
μὲ μιὰ φωνὴ περιπαθῆ, τ'
ἀπερθεῖνε αὐτῆ τὴν ἀπλή
φράσι.

—Ἦερέμενέ, με κοντὴ,
στὴ λίμνη αὐτῆ τ' ἀπόγε-
μα,.....

Ἦ καὶ τ' ἀπόγεμα ἐξέφυ-
γε πάλι ἀπ' τὴν ἐπιτήρησι
τῆς μητέρας τῆς γιὰ νὰ τρέ-
ξῃ σ' αὐτῆ τὸ κροφὴ συνέν-
τευξῃ.

Ἦ ἦλοι; περὶ ἀπ' τὴ
κλαδία τῶν δέντρων καὶ κολ-
λᾶ ἡκουῖθε; ἀπὸ πῶς στὴ
σκοτεινὴ χωρὶς χάρω. Ἦ
Γκρασιέν δὲν ἀκούει περὶ
καμιά φωνὴ τῆς φάσεως αὐ-
τετὸ τραγοῦδι τῶν πουλιῶν
οὔτε τὴν ψιθυριὰ τῶ φύλ-
λω, δὲν ἀκούει παρὰ τὰ κτο-
πηματα τῆς καρδιῆς τῆς μὲ
σα στὸ στήθος τῆς ποῦ ὄρ-
νει ἀπ' τῆ συγκίνησι τῆς.

Ἦ καὶ τὸ τρέξι τοῦ μεγάλου
εἶνε ἢ διήγη τῆς νὰ φράξῃ.
Ἦ ἦν τὴ σπῆ λίμνη κοντοτε-
κεται γιὰ νὰ πάρῃ τὴν ἀνα-
πνοὴ τῆς προχωρεῖ χωρὶς
θόρυβο γιὰ νὰ ἐπιέσημπο-
ρεῖ, νὰ πῆς τὴν ἄθροιο
πῶν ὄνειρω τῆς. Ἦερικῆ βῆ-
ματα μακρὰ του ἀτέκεται
κι' ἐκπληξῆ ζωγραφίζεσαι στὴ
ἀναμμένη ἀπ' αὐτὸ τὴ βια-
στικὸ ὄροιο πρόσωπό τῆς
ὁ Γάστωνα; ἔχει καθίσει κον-
τὰ στὸ νερὸ σφυρίζε μ' ἢ
μεριμνησία μαζέθει μερικῆ;
πέτρα; γύρω του καὶ τίς ρί-
χνει μετὰ στὴ λίμνη τῆ μιὰ
μετὰ τὴν ἄλλη αὐτῆ θλέπει
τὴν ἐλαφρὸ πάλαιμα ποῦ κά-
νονε πίνω στὸ νερὸ. Ἦ ἦν
ἔερὸ κλαδί ἔτραιε κάτω ἀπ'
τὸ πόδι τῆς Γκρασιένης. Ὁ
Γάστωνα; γυροῖζει καὶ τῇ
θλέπει. Σηκώνεται μὲ προ-
θυμία γιὰ νὰ τῇ προῦπνυ-
τήσῃ.

—Ἦ ἐκίνεσε ἐκεῖ; ρωτᾶ ἢ
κόρη

—Ἦ διακιδῆσαι περιμένυ-
τῆς σε, μὲ εἶ νὰ σκοτώνω
τίς πατακοῦθες ποῦ φτερουγέ-
ζουνε στὴ θουρὰ καὶ στὰ

νοῦφρα.....

—Ἦ σκοτώνεσε τίπο ὄμορ-
φο μὲ τὸ ζῶμα..... Ὁ κεδνὸς
Γάστωνα; δὲ εἶ, καταλαβῆ-
νω.

—Ἦ ἐκίνα κίκα ἢ κροτίες;
—Ναὶ βέβαια πῶς εἶνε μιὰ
ἀληθινὴ ἀμαρτία νὰ κατα-
στρέφῃ κινεῖ; αὐτῆ τῇ ὄ-
μορφι μὲ τὸ ζῶμα ἀπλή ἡ-
εργία..... ὄμορ; ὄμορνε μὲ τὸν
ἀμαρτία καὶ τὸ νὰ κατα-
στρέφῃ κινεῖ; κι' ἕνα ὄμορφο
ἄνθρω; Ἦτσι δὲν εἶνε;

—Συγώρεσε μὲ, Γκρασιέ-
νη. Ἦμερ; ξαίρεσε οἱ ἄλλοι,
οἱ ἄνθρω; δὲν εἶκουσε αὐτῆς
τίς ἐκίσηθῆες ποῦνε ὄμο
γονακίσιες; Ἦ ὄμορφο; ὄ-
καπεινᾶ, πῶς δὲν εἶνε γε-
μαῖτος ἀπὸ ἰθνακῆ..... προ-
τιμῶ τίς ὄμορ; καὶς ἀπὸ
τίς χαρῆ; τοῦ ὄνειρου καὶ
τῆς παύση;.....

—Μιλεῖτε σοβαρῆ;

—Ἦ ἄλλοτε θλέπετε πῶς
εἶνε εἰλικρινῆ; δὲ εἶ; κρύ-
θω τὴ ἐλαττωρικτᾶ μὲ..... Ἦν
αὐτὸ εἶνε ἐλαττωρικτᾶ! Ἦ καὶ
μ' ὄμορ τοῦτο δὲ μ' εἶμπο-
δῆζονε νὰ τεχθῶ ἀπὸ τῇ
χάρι σου. Ἦσαι ὄμορφο ὄ-
ποι; καὶ τὸνομα σου Γκρα-
σιένη. Ἦ ἦν ἄλλο δὲ ὄμο
μποροῦσε νὰ σ' ἀρμαῖτη κα-
λύτερα.....

Ἦ σπῆσε τὸ χέρι τῆς γιὰ νὰ
τὸ φέρῃ στὴ χεῖρι του. Αὐ-
τῆ τοῦτ' ἄφησε σχεδὸν χω-
ρὶς; νὰ τὸ θέλῃ; τὰ λόγια
ποῦ ἐκεῖνος εἶχε πῆ εἶχανε
παρὰ τῇ προσδοκίᾳ περι-
ρίσει τὸν ἐνθουσιασμὸ τῆς.
Ἦ ἐκίνοῦταν ἀπὸ τὸμα τῇ
συναίσθησι τῆς πλάτης τῆς
ἢ ψυχῆ τῆς γέμιζε ἡλύπη καὶ
δὲν εἶκουσε περὶ τίποτε νὰ
λέῃ σὲ κεδνὸ ποῦνε νομῆσαι
πῶς ἀγαποῦσε.

Ἦ ὄμορ; ἐλύττιζε νὰ
τῇ κάμῃ νὰ τοῦ μελῆ μὰ μὲ
ἀτακτῆ συμπεριφορὰ ποῦ
γινῆσαν ἀρρομῆ νὰ πέφτη
σεγὰ σερὰ στὰ μύθια τῆς
Γκρασιένης. Ἦχε περᾶσει τὸ
μπαρῶ; τοῦ γύρω ἀπὸ τὴν
ἐδύλοιστη μέση τῆς κόρης,
π' ἀντιστεκότανε καὶ πολὺ
σεγὰ τὴν ἐστῆμονε κοντὴ του
γιὰ νὰ πάρῃ ἕνα πρῶτο φέ-
λῃ ἀγάπης....

Ἦ ὄμορ; ἐλύττιζε νὰ
τῇ κάμῃ νὰ τοῦ μελῆ μὰ μὲ
ἀτακτῆ συμπεριφορὰ ποῦ
γινῆσαν ἀρρομῆ νὰ πέφτη
σεγὰ σερὰ στὰ μύθια τῆς
Γκρασιένης. Ἦχε περᾶσει τὸ
μπαρῶ; τοῦ γύρω ἀπὸ τὴν
ἐδύλοιστη μέση τῆς κόρης,
π' ἀντιστεκότανε καὶ πολὺ
σεγὰ τὴν ἐστῆμονε κοντὴ του
γιὰ νὰ πάρῃ ἕνα πρῶτο φέ-
λῃ ἀγάπης....

Μὰ τότε ἢ καρδιὰ τῆς
Γκρασιένης ἐθροικῆσε ο-
ριστικῶ μὲ τῇ φαντασίᾳ τῆς.

Ἦχε κάμει ἕνα ὄνοισρο κι'
εἶθευε καὶ ποῦ γωνήθηκε

κοντά στη λήμνη...

"Εσπρωξε μακρυνά τὸ Γάστωνα κι' ἔφυγε τρεχάλα στὸ σπῆτι τὸ σ'επιλεγμένο μέτᾳ μαυρισμένα κεραμιῖδια ὄπου θὰ περιέμενε, περὶ ὑπομονατικὸν νά λάμψη καὶ γ' αὐτὴ ὁ ἥλιος τὸ ἰγάπησ.

Ἀπ τὸ Γαλλικὸ Π

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΖΩΗ

Αὐτὸ τὸ δεκαπενθήμερο ὁ θίασος Καλοντᾶ Ζάνδη μᾶς ἔρχινε ἀπὸ ἔκπληξι σ' ἔκληξι.

Τὸ ἴδιο δεκαπενθήμερο μᾶς ἔκαμε κι' ἀποκαλύρις Μᾶς ἀποκάλυψε τὸ Κ. Μαυρέα ὡς ἕνα ἠθοποιὸ πού μᾶς ὑπόσχεται νὰ ἐξελιχθῆ πολὺ γρήγορα σ' ἕνα καλλιτεχνί, σὺν κεινοῦς πού σήμερον κρατοῦν τὰ σκῆπτρα τοῦ θεατρικοῦ Κόσμου τῆς Ἑλλάδας. Στὸ «Ἰσραήλ» ὡς ἔβραϊος ἔπαιξε παρα πολὺ ὤμορφα. Ὅποιος, εἴτε ἀπὸ ἀπροσεξία ἢ ἄλλο τίποτα, δὲν ἐχτίμησε τὴ μελλωδικὴ του φωνὴ στὶς Ἐπιθεωρήσεις δὲν μπόρεσε, σίγουρα, νὰ μὴν ἐχτίμησῃ τὸ δραματικὸ του ρόλο στὸ Ἰσραήλ. Ἀπ' στὸ Πατρικὸ σπῆτι δὲν αἰσθανθήκατε ὅλοι ἕνα οἶγος νὰ σᾶς διατρέχει κι' ἕνα πόνο νὰ δᾶς ἔσκιζῃ νῆ καρδία σ' ἐβλέπατε τὴ δυστυχία τοῦ πατέρα πού σᾶς τὸν γλύκαινε πατρικὴ ἀγαπηπαίροντας πῖσω τὴν καταρα; Ἦταν ὁ Μαυρέας πού σᾶς χάρισε αὐτὲς τίς στιγμές. Στὴ «Σκιά» θριαμβέει. Ἦ κ. Σάνδη γὰρ κινεῖται μὲ θαυμαστὴ φυσικότητα τὴ Μπέριτα. Ἦ ἔξασθένηοι τῆς ἀρρώστειας εἶναι ζωγραφισμένη στὸ προσωπότης, κι' ἡμιλία τῆς προδίδει ὄχι μόνο σωματικὴ, μὰ καὶ ψυχικὴ, ἀρρώστεια — πόνο...

Εἶν ὁ πόνος πού γεννᾷ ἢ ἀγάπη κεινὴ πού σταμάτησε λογικὸ πῆδιωξε τίς ὑποψίες ἀπ' τὸ κεφάλι τῆς Μπέριτας ἢ κι' ἂν δὲν τίς ἐδίωξε ὁμως συγκράτησε τὰ λόγια κείνα πού θὰ λεγόταν ἂν δὲν ὑπῆρχεν αὐτὴ. Καὶ στὸ τέλος ὅταν ἐκείνος μετανωμένος γὰ τὴ πράξι του ἔχει πέσει στὰ πόδια τῆς ζητώντας συγνώμη, καὶ κεινὴ τοῦ λέει ἡ χρυσὴ λόγια καὶ τοῦ δίνει μῦριες εὐχὰς τὸ ἀπορατήριον δὲ συγχαρεῖται. πιά. Ἀφίγει τὰ δάκρυα νὰ τρέξουν, μᾶς με τῆς ὁμορφίης μᾶς καλλιτεχνίδος πού ἡ φωνὴ τῆς κόβεται ἀπὸ διαρκεῖς λυγμούς. Ἦ Σάνδη πάσχει ὅταν παίζει. Στὸ «Μετὰ τὸ» Ἑγκλημα ξεδιακρίνω τὴ κ. Σάνδη τὴ καλλιτεχνικὴ αὐτῆ ψυχὴ πού μᾶς χάρισε τόσες ψυ-

χικὲς ἀπόλαυσης. Μὲ τὴ κορὴ σου μαζύ, ἀποτελοῦν τὸ ἀφρόκρεμα τοῦ θιάσου. Γι' αὐτὸ, ὅσοι αἰσθάνωντε συμπάθεια γὰ τὸ ζευγαράκι αὐτὸ, κι' εἶμαι βέβαιον πὼς ὅλοι τὴν αἰσθάνονται, δὲ πρέπει νὰ λείψουν τὴ Τρίτη ἀπ' τὴ τιμητικὴ του. Τὸ «Στοιχεῖὸ τοῦ Πύργου» θὰ μᾶς ἀγῆσῃ ἐποχῆ.

Δὲν θὰ παραλείψω τὴ κ. Καλοντᾶ στὸ «Μετὰ τὸ ἔγκλημα» καὶ δὲ θὰ περάσω ἔτσι τὸ «κωμικὸ ταλέντο» τῆς κ. Καλοντᾶ. Ἐπίσης ὁ κ. Στάθουλος φαίνεται πολὺ ὁρεξάτος. Ὁ κωμικὸς παίζει πολὺ καλά.

Ο ΡΕΠΟΡΤΕΡ

ΕΜΠΟΡΟΣ ΧΩΡΑΪΤΗΣ

Πέρασαν ἕξη χρόνια ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού κατατάχθηκε στὸ στρατὸ κληρωτὸς. Ἦταν τότε «ἀμούστιακος» καὶ ὁμως ὕστερα ἀπὸ αὐτὸ τὸ διίστημα καὶ τίς τόσες κακουχίες ἄλλαξε καὶ φαίνονταν «γέρος». Περιμένει νὰ πάρῃ τ' ἀπολυτήριό του καὶ νὰ πάῃ νὰ ζήσῃ τὴ ζωὴ πού ἀπὸ μικρὸς ὄνειρευότανε μὰ ἡ στρατιωτικὴ ἀπότομα τὸν πῆρε καὶ ὕστερα ἀπὸ τόσο καιρὸ, ἀφοῦ τοῦ ἔμαθε τόσα καὶ τόσα πού οὔτε κἂν θὰ τὰ ὄνειρευότανε, τὸν δίδει πίσω, ὄχι πειὰ παιδάριο στὴν ὄψι καὶ σκέψι ἀλλὰ ἄνδρα, νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὸ σκληρὸ ἀγῶνα τῆς βιοπάλης.

Στὸ φρουραρχεῖο ὁ λοχαγὸς ἐφώνησε τὰ ὀνόματα τῶν ἀπολυομένων ἕνα ἕνα, καὶ ὅταν εἶδε καθ' ἑνὸς τὸ ἀπολυτήριό, του, τοῦ ἔλεγε καὶ τὸ ἀπαραίτητο «Καλὸς πολίτης» καὶ δυὸ τρία ἄλλα καλὰ λόγια.

Ἦλθε τώρα κι' ἡ σειρά τοῦ ἡρώα μᾶς, πού στὸ ἄκουσμα τοῦ ὀνόματος Γιάννης Α... ἔτρεξε καὶ στάθηκε προσοχῆ μπροστὰ στὸ λοχαγὸ τοῦ ἐρχότανε νὰ πηδῆσῃ στὸ λαιμὸ καὶ νὰ γεμίσῃ φιλιὰ ἐκεῖνο πού θὰ τοῦδιδε τὸ «χαρτί»

Μιὰ βδομάδα εἶχε περάσει ὁ πού ἔχε τὸν τίτλο τοῦ «πολίτου» καὶ ἐτοιμαζότανε νὰ γυρίσῃ στὴν ἀπαρτίδα του ἀφοῦ κατὰ τὴν διρκεια αὐτῆς τῆς εβδομάδος ἔκαμε ὅτι τοῦ ἐρχότανε στὸ νοῦ καὶ ὄχι ὅτι τὸν διατάσανε.

Περιμένε τὸ πλοῖο πού θ' ἀρχόταν νὰ τὸν πῆγαινε στὴν ἀγαπημένη του πατρίδα, κάθε σι-

γμὴ περνοῦσε καὶ ρώταγε στὰ πρακτορεῖα. Ἐπὶ τέλους ἐβρῆκε «καλὸ πλοῖο» καὶ ἔβγαλε τὸ εἰσητήριό του.

Μετὰ 36 ὥρες ἔβλεπε τὰ βουνα τῆς παιρίδας του καὶ ἀπὸ τὴ χαρὰ του γύριζε γύρω γύρω στὸ πλοῖο μέχρις ὅτου ἔφτασε καὶ ἀποβιβάστηκε στὴν πόλι πού εἶτανε πρωτεύουσα τοῦ νομοῦ του Ἐμεινε στὴν πόλι αὐτὴ 3—4 μέρες ἴσαμε πού βρῆκε ζῶο ἀπὸ ἕνα χωριανὸ του (γιατὶ ἀμαξωτὸς δρόμος δὲν ἐπῆγαινε στὸ χωριὸ του) καὶ ὕστερα ἀπὸ 8 ὥρες ἐκνευριστικῆς καββάλλας ἔφταξε στὸ σπῆτι του.

Ἀπερίγραπτη εἶναι ἡ σκηνὴ τῆς ἐπανόδου του στὸ σπῆτι του, γιὰ τὸ διάστημα πού ἔλειπε εἶχε πεθᾶνει ὁ πατέρας του καὶ δυὸ του ἀδελφία. Ἦ μητέρα του κοεμασμένη στὸ λαιμὸ του κλαίει ἀπὸ χαρὰ πὼς βλέπῃ τὸ μονακριβὸ τῆς. Τοῦ ἐξιστορεῖ μὲ κλάματα τὸ πὼς πέθαναν δυὸ δικιοτῶν «δὲν ἔτυχες νὰ φιλήσῃς τὸν πατέρα σου, τὸ Γιώργο, καὶ τὴ Μαρία γὰ τελευταία φορὰ κ.λ.π.

Πέρασε τὴν πρώτη βδομάδα μελαγχολικὸς γιὰ νὰ κρατήσῃ ὅπως ἔλεγε τὸ «κατῆρι τοῦ γέρο» ἀλλὰ τὴν ἄλλη βδομάδα ἀντάμωσε κι' ἄλλους ἐφεδρους καὶ τότε ἄρχισε νὰ γλεντᾷ γιὰ νὰ «βγάλῃ τὸ ἄχ' τοῦ στρατοῦ.

Ἔτσι πέρασε ὀλόκληρο τὸ μῆνα, ἀλλὰ δὲν «ἐσήκωνε» νὰ κάθεται γιὰ ἐλεφτὰ πολλὰ δὲν εἶχε ἢ περιουσία τοῦ πατέρα του μὴλις ἔφτανε νὰ ζῆ ἢ μητέρα του καὶ τὰ τρία ὀρφανὰ ἀδελφία του Αὐτὸς ἔπρεπε νὰ πιάσῃ δουλειὰ εἴτε στὴν περιουσία των εἴτε ἄλλοῦ μὲ μερομίσθιο

Ἐσκέφτηκε πολὺ εὖ νὰ κάμῃ. Νὰ μείνῃ χωριάτης τὸ θεαροῦσε προσβολὴ του. ὕστερα ἀπὸ τὸσον καιρὸ πού εἶχε ζήσει «στὰ ξένα». Στὰ γράμματα δὲν εἶχε πολὺ προχωρήσει. μόλις πού τεε λείωσε τὸ δημοτικὸ, καὶ ἔμαθε καὶ δυὸ τρία στὸ στρατὸ, ἀλλὰ δὲν φτάνανε νὰ ζήσῃ λιγάνι «ξεκούραστος»

Ἀφοῦ λοιπὸν τὸ σκέφτηκε τὸ ζήτημα «ἀπ' ὄλες τίς μερεῖδες» βρῆκε τὸ καλύτερο, νὰ ἀνοίξῃ ἕνα μπακαλικιὰ στὴ «Χώρα» γιὰ νὰ γίνῃ πρό παντός «χωρατῆς» καὶ μὲ τὴν ὑποστήριξι, ἔλεγε, τῶν χωριανῶν του καὶ φίλων του νὰ «δρομώσῃ» μιὰ καλὴ δουλειὰ.

Μὲ δανεικὰ καὶ μὲ πιστώσεις

άνοιξε εν μακαλικό στή «χώ-
ρα» και πραγματικώς προόδε-
ψε και εξώφησε τους δανειστές
του, έγέμιζε τό μαγαζί του με
περισσότερα πράγματα και στο
τέλος έλθηε κι' αυτός την τριβή
και έγεινε «επιπορός» ...

(Ακολουθεί)

ΟΙ ΠΟΙΗ-

ΤΕΣ ΜΑΣ

PENNY MARGARITH

Η ΠΑΤΡΙΔΑ ΜΑΣ

Τό κώμα ραίνει τα πόδια της κι' ό
Γίγας ψειλορειτης
βάθμι λές απ' τή πολλή νύκνη
του ήλιοκαμμάτου
γέρνει κι' κήτος έρωτικά στην άγκα-
λιά της Κρήτης
ακούοντας τό ροθικό τραγούδι του
κωμάτου!

ΠΕΣ ΜΟΥ...

Πές μου καρδιά μου έρημη
πού αλελειπιά σε θέρνει
και είσαι πάντα σκοτεινή
και παραπονεμένη

Πού είναι τό παρόνοιο
πού τόσο σε ξεσχίζει
και μιιά ήμέρα μιιά στιγμή
δέν έννοεί νά φύγη;

Μή τάχα είν' ή λύπη σου
πως είσαι ρατισμένη
κι' από καιρός κροδούλι μου
άλλού σ' έχω δωσμένη;...

«Αμαρυλλίς»

ΤΕΣΣΕΡ' ΑΧΩΡΙΣΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

Πέρα σέ κάμπους με άνθος γύρω
άπό τό πατέρα.
Χορεύουνε τά τεσσερά του τά παι-
διά πιασμένα χέρια χέρια
Τά τρία είναι βασιλιάδες διαλεκτοί
και πνευμένοι,
Τό άλλο είναι κόρη ολόχαρη κι'
άλλη δέ έρίχεται για ταίρι

Ο πρώτος άρχισε νά τραγουδεί
«δρροσιά στα δένδρα κάτω στα κλα-
διά μας προσκαλεί πάμε νά δρροσι-
στούμε».

Νά παίξουμε νά φάμε με χαρά και
τά βιβλία άς κλειστούνε».

Ο δεύτερος εξακολουθεί «πάστετε
γεραι και παιδιά από νά κλαυθάνι
εις τό χέρι

νά πάμε στο σταφυλι τό γλυκό
πού έχει γίνει τόρα στο ήμπελι».

Ο τρίτος συνεχίζει «πολύ καλά με
τό άλλους αδελφούς γλεντήστε» εις
τά χωράφια

Τόρω με κάστνα φητά γύρω στα
μαγαζία θέμε παρανοθήκα».

Κι' ή κόρη μ' άλλη χαρά αρχινά
«σ' όλο τό κόσμο έγώ δίδω τή χαρά
τήν άφορφιά έγώ τόνε μοιράζω».

Με τό τραγέο άηδάνι στή νύχτα τήν
δρροσιά έγώ διασκεδάζω»

Κι' ό γέρω χρώνος με χιρά τά πρι-
γυει στην άγκαλή και τά χιδέθει

Γιατί χει γουτός τρεις βασιλιά-
δες διαλεκτούς και κόρη πού δέν έ-
χει ταίρι.

(Χιονισμένος Ψειλορίτης)

ΚΑΤΗΡΙ

Είπε—άγγαλιάζοντας τό λιγνό κο-
ρμί μου.

πλαϊ σου έδεδηκε ή φτωχή ζωή
μου

σάν κισός πού δένεται σέ κορμί
πλατάνου

Είπε και μου φίλησε τή δυό μα-
γουλά μου

»Όσο κι' άν με δένοννε οι σκλη-
ροί άνέμοι

τόσο τό κορμάκι σου βρίσκομαι
δεμένη

και δέν βλέπω ή δύστηχη του ήλα-
νάτου τρομο

όσο τήν καρδούλα μου στη κα-
ρδιά σου νιώθω

Κι' είλα: Είν' ή γνώμη σου άδολη
άλήθεια

και γι' αυτό άν με κούρασαν οι
καύμοι τά στήθεια

δέν λιγώ στα βίασσα και δέν γο-
νατίζω

όσο νιώνω ό δύστηχος πώ; για
τένα άνθίζω».

Γ. Γεωργιάδης

Τύποις Γ. Γεωργιάδου και Σίας

ΒΡΑΔΥΑΖΟΝΤΑΣ

Απόβραδο. Τά σύγνεφα
ντυμένα στο χευσάφι
δειλά τ' άσημοβλέφους
θλιμμένη ή Πλάσι κλείνει . . .
θεία τριγύρα σιγαλιά
—Μές τής ψυχής τά βάθη
μιά έλπίοια πού φτεροκοπά
τό πόνο μου απαλώνει

Γ. Καλομενόπουλος

ΜΟΝΟΣ ΕΓΩ

Γιομάτη ή νύχτα θέληγτρο
κι' όλόιμπρα τ' αστέρια...
Γαλήνη θεία—άπέρανη—
χυμένα όλόγυρά μου.
Εις τίς φωλιές τους τά πουλιά
λουφάζαν ταίρια=ταίρια.
και μόνο έγώ ανεβαίνοντας
—μόνος— τό Γολγοθά μου.
Ρέθυμνον 1923.

Γ. Καλομενόπουλος

ΣΚΕΨΗ

Σάν Προμηθεύς μ' αλυσιόδες
βρισκομαι τρικτά δεμένος
εις τής ανάγκης τό βουνό
τά Λαίδαλος άποκλεισμένος
στης δειλιάς τόν-ώκενο
με συντροφιιά μόνάχα έλπίδες.

Αυτός μου λέν σάν νηρηίδες
« Τ' άφρελει ή ύλη ή δεμένη;
»Φτέρωσε τής ψυχής σου τ' άτιζ
»πέταξε σέ χώρα ποθημένη
»οτις σκέψης τ' άβλα παλάτια
»έσχεσε τίς ύλικές φροντίδες».

Μ. Γ—ος

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ

Θεωρώ καθήκον μου.
και δημοσίεα νά ευχαριστή-
σω τή κοινωνία Ρεθύμνου
πού μες περιέβλε με τόση
αποργή, και τότε φάνεσ
απόδειξε τήν έχτίμησής της
για μέε τήν περασμένη Γε-
τήρη».

Ο ευχαριστωών

ΣΤΕΦ. ΚΑΛΟΡΤΑΣ